

## Hồi thứ mười chín

### Đường Tư Lận Ruột

Hì trên đài lúc ấy xuất hiện thêm một thiếu nữ áo xanh, tay phải nàng đang nắm cứng lấy cánh tay cầm trường kiếm của nữ lang bị mặt và mũi kiếm chọc đâm thẳng vào người chàng.

Thiếu nữ áo xanh sắc mặt đầy vẻ khẩn cầu :

- Mẹ ! Mẹ đừng giết hần !

Nữ lang bị mặt ánh mắt lộ tràn kinh ngạc :

- Thật con đã...

Nữ lang bị mặt chưa kịp thốt hết lời, thiếu nữ áo xanh đã lẹ làng ngắt lời :

- Lần đầu tiên gặp hần con đã thấy yêu...

Nói đến đây đôi má nàng vụt thẹn thùa găm đầu chẳng thể tiếp lời.

Hoa Sĩ Kiệt ánh mắt chạm phải đôi luồng nhả tuyến long lanh như hồ thu của thiếu nữ áo xanh, không khỏi thấy rung động và đập mạnh nhịp tim.

Chàng cơ hồ không tin là trên đời lại có một trang tuyệt sắc như thế. Trong khoảnh khắc ấy, đầu óc chàng chỉ quay cuồng đảo lộn một ý niệm duy nhất là đẹp, đẹp. .

Không một lời lẽ nào hình dung cho đầy đủ được cái đẹp của thiếu nữ trước mắt, rán chiều chiều trên đôi gò má mịn màng của nàng, tựa như quả hồng chính ứng trong đến mát mắt. .

Hoa Sĩ Kiệt quên phứt mình đang đứng yên trên đài, quên cả vết thương đầm máu trên vai, quên cả đau đớn trên thể xác. Sắc đẹp tuyệt vời của thiếu nữ đã nhất thời thu hút tất cả ý tưởng khiến chàng lạng người một chỗ.

Một tiếng thở dài khe khẽ đánh thức chàng trở lại và kéo chàng về với hiện thực.

- Con thật yêu hần chăng ? Nhưng sư huynh của con đã đợi chờ con có năm năm rồi !

Thiếu nữ áo xanh khẽ ngược đầu lên, xịu mặt phụng phịu :

- Ai thương y, có đợi mười năm nữa cũng đừng hòng.

Lời nàng vừa dứt, một giọng cười chua chát từ hậu đài vọng lại tiếp theo đấy lại thoát ra một bóng xanh, lạnh lẽo xen lời :

- Sư muội, di mệnh của sư phụ không thể bỏ qua, mười năm trời nay, chúng ta ngày đêm tựa hình bóng chẳng rời, lẽ đâu...

Thiếu nữ áo xanh cười khẩy, ngắt lời người vừa đến :

- Nói chi thêm nhiều, nào ai yêu thương anh, sao chẳng hỏ mà cứ bắt tôi phải nghe mãi những lời yêu thương nhạt nhẽo ấy !

Nàng ngoe ngáy quay sang nữ lang bị mặt, giọng nùng nịu :

- Mẹ ! Lúc cha con sắp đi, nghe nói thân kinh người đã thoát loạn,, mẹ phải chứng minh điều ấy, lời hứa hôn khi đó coi như không có giá trị.

Thiếu nữ bị mặt thở dài :

- Lời của con mẹ biết nói thế nào cho phải...

ánh mắt bà vụt xoay thẳng về phía Hoa Sĩ Kiệt, nư giận bỗng trào dâng thét to :

- Ranh con, mọi việc rắc rối đều khởi đầu bởi mi, còn gì nữa chưa cút đi cho rồi !

Hoa Sĩ Kiệt còn đang kinh ngạc vì câu chuyện bực bực giữa ba người, chợt nghe nữ lang bịt mắt hét thét, không khỏi nổi giận hừ lên một tiếng, xẵng giọng thét lại :

- Chẳng phải là bà đưa tôi đến để so tài à ? Nào phải tôi tự ý đến đâu ? Hừ !

Chàng xoay người định nhảy xuống đài rời đi, thành linh sau lưng có tiếng quát to :

- Đứng lại !

Hoa Sĩ Kiệt dừng đứng bước, lạnh lạt cất lời :

- Chuyện chi nữa ?

Nữ lang bịt mắt lạnh lãnh quát to :

- Hoa Sĩ Kiệt, ta đã ra ân cứu lấy mạng nhỏ của mi, chẳng những mi không một câu trả ân, mà lúc định đi còn dùng thái độ như thế đối phó cùng ta, hôm nay chẳng giết mi, Băng Hồn Tiên Cơ bốn tiếng ấy ắt sẽ lu mờ trên giang hồ vậy .

Hoa Sĩ Kiệt vẫn một mực lạnh lùng :

- Ân cứu mạng của Tiên Cơ, tại hạ sẽ đền đáp có ngày, nhưng sự lãng nhục của Tiên Cơ đối với tại hạ cùng không làm sao tại hạ quên được!

Băng Hồn Tiên Cơ càng thêm giận dữ, gặt mạnh trường kiếm trên tay, sắp sửa xuất thủ, gã thanh niên áo xanh từ nãy giờ lặng im chờ xem cuộc diện diễn biến, vụt lên tiếng :

- Xin sư mẫu tạm thời dần cơn giận, tên chó con này để đồ nhi xử trí được rồi !

Chẳng đợi nữ lang bịt mắt đáp lời, thanh niên áo xanh song chưởng xoay vòng một hình cánh cung và nhất tề đẩy mạnh ra....

- Thù Thế Hận mau dừng tay !

Thiếu nữ áo xanh nhảy bổ đến như kẻ điên, đồng thời tống nhanh ra một chưởng.

Băng Hồn Tiên Cơ tức giận quát to :

- Oanh Oanh con điên rồi ư, có mau thu chưởng lại không?

Hoa Sĩ Kiệt hừ lên một tiếng, chẳng tránh né mà còn lắc mình xê lên, tay phải công ra một chiêu Phấn Hoa Phất Liễu miệng cũng thét lên :

- Oanh Oanh cô nương hãy lui ra, mặc cho tại hạ !

Lời chàng chưa dứt, ba luồng chưởng lực đã tông vào nhau, phát ra một tiếng nổ long trời lở đất, khiến toàn chiếc đài cao rung rinh mãi chẳng ngớt.

Ba người đều bị sức nổ hất văng trở lại năm bước. Hoa Sĩ Kiệt thâm kinh hải lo âu . Thanh niên áo xanh: Thù Thế Hận đôi mắt hùng hực sát quang quát thẳng về phía chàng cùng Hạ Oanh Oanh, nghiêng răng dần giọng :

- Hạ Oanh Oanh, không ngờ cô chẳng niệm tình mười năm sư huynh muội của chúng ta, lại nở trở mặt một cách phũ phàng đến thế !

Hạ Oanh Oanh cười khẩy :

- Cái chi mà trở mặt ? Tự anh chúc lấy ưu phiền, toi nào có chi cảm tình cùng anh.

Thù Thế Hận vụt đổi sắc, cười âm trầm :

- Hạ Oanh Oanh, cô bạc bẽo như thế, có ngày rồi sẽ ân hận suốt đời !

Hạ Oanh Oanh bủ môi hừ to :

- Ân hận giống chi ? Tôi có kén chồng cũng không kén hạng người đầu đít có một tác như thế được !

Thù Thế Hận đối với hình thù nhỏ nhoi lùn tịt của mình, vốn đã có mặc cảm chẳng hay bây giờ đây nghe Hạ Oanh Oanh mắng mình là hạng đầu đít một tác, lòng càng thêm giận dữ, nhưng không nơi để phát tác, quay sang Hoa Sĩ Kiệt thấy chàng đang nhếch mép cười mỉa, càng dẫn khơi lửa sát cơ đang nhen phừng giữa tâm tư, xĩa tay về phía Hoa Sĩ Kiệt rít lên :

- Ranh con ! Ta cần phải giết mi mới hả lòng !

Chiếc áo xanh vừa nhoáng động, ngọn quyền từ tay gã quét ra như sét chớp, kẹp theo một đạo kinh phong tựa sóng nước tràn bờ tuôn tới.

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi cười nhạt, hữu chưởng cấp tốc dựng lên, chặt thẳng vào luồng mãnh phong của đối thủ.

Bằng ! . . .

Một tiếng nổ to run çat màng tai, cả hai bên cùng trội lui ba bước.

Thù Thế Hận lòng thâm khiếp hãi :

- Tên ranh con này quả nhiên lợi hại, cần phải giết chết gã hôm nay mới mong bóp chết lòng yêu của sư muội !

Nghĩ đoạn, gã liền rút phăng thanh kiếm sau lưng ra chĩa thẳng mũi kiếm về phía Hoa Sĩ Kiệt, âm trầm cất giọng :

- Ranh con mau rút khí giới ra !

Hoa Sĩ Kiệt tâm tính vốn thiện lương, vả lại chàng không có ý tranh đoạt tình yêu của Hạ Oanh Oanh, nên chẳng muốn sát hại Thù Thế Hận, khẽ mỉm cười lắc đầu :

- Khí giới của tại hạ không thể sử dụng bừa bãi được, tôn giá cứ việc ra tay là hơn.

Thù Thế Hận lại lầm tưởng là Hoa Sĩ Kiệt kiêu căng, định dùng đôi nhục chưởng để chống lại ngọn kiếm của mình, hiển lộng thân uy trước mặt người đẹp, lòng gã cũng như lửa cháy thêm dầu, nạt to :

- Ranh con đừng kiêu căng, kiếm thuật của thiếu gia chẳng phải là tầm thường đâu nhé!

Hoa Sĩ Kiệt cười chua chát :

- Tôn giá đã hoàn toàn ngộ nhận, Thất Độc Thần Kiếm của tại hạ, sắc bén dị thường, chạm vào da thịt là vong mạng. Chúng ta chẳng thù cũng không hận, khổ chi phải...

Lời chàng chưa kịp dứt, Thù Thế Hận đã quát to ngắt lời :

- Thù “đoạt yêu” chẳng đội trời chung, hôm nay trong hai ta phải có kẻ chết người sống.

Ngọn kiếm trên tay gã đồng thời loáng động, thoáng mắt đã công ra năm chiêu .

Thế kiếm nối tiếp nhau như đồng một thời gian phát động khít khao tựa một màn hào quang bạc chói phủ kín thân hình Hoa Sĩ Kiệt vào giữa.

Nhìn Thấy kiếm thuật của đối phương rất tinh vi, nội lực lại hùng hậu khác thường, mỗi kiếm công ra đều kẹp theo một lực đạo kinh mãnh đường sơn nhạc, nếu chẳng phải là bậc cao thủ đệ nhất không sao thi thố nổi. Lòng Hoa Sĩ Kiệt âm thầm rú động, khẽ đảo mắt nhìn quanh trận cuộc, không dần được ơn ớn da lưng.

Vì rằng thế công của đối phương rất dữ dằn, bên ngoài Băng Hồn Tiên Cơ lom lom mắt cọp chực chờ, ánh mắt lộ đầy địch ý, chỉ muốn ra tay sát hại mạng chàng...

Hạ Oanh Oanh ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, đang nhìn sững vào chiêu kiếm của Thù Thế Hận, im lìm bận nghĩ ngợi đầu đầu.

Vết thương trên vai trái của chàng, mỗi lúc tràn mình tránh né máu tươi lại được dịp phún trào, sự đau nhức như xông lên đỉnh óc.

Thù Thế Hận nhếch môi cười hung hiểm :

- Ranh con, xem mi có thể tránh được mấy chiêu ?

Lưỡi kiếm trên tay càng toả rộng phạm vi, một luồng ngân quang loé vút từng không, vạch rách mặt trời u ám của chiều hôm, tựa như một giòng nước đại giang, trút ngược xuống đỉnh đầu chàng trai họ Hoa.

Hoa Sĩ Kiệt rất đổi khiếp hãi, vội dõ ngay tuyệt đỉnh khinh công Thế Phụng Xung Thiên xông ra khỏi vòng đai kiếm khí, buột miệng kêu lên :

- Chiêu Thân Kiếm Quán Nhật thật tuyệt !

Thù Thế Hận khinh khỉnh cười :

- Chiêu Thân Kiếm Quán Nhật tâm thường ấy có chi đáng kể, trò hay vẫn còn nhiều, trong mười vòng chiêu nếu chẳng giết được mi, ta hứa sẽ lập tức rời khỏi Băng Hồn Sơn, không bao giờ đặt chân trở lại nữa !

Hoa Sĩ Kiệt ôn tồn giải thích :

- Các hạ hà tất phải làm thế, tại hạ mang ân Băng Hồn Tiên Cơ lão tiên bối từ Thiếu Lâm tự cứu đem về đây, định bụng thương thế lành lặn sẽ lên đường đến Xà Yêu Hồ, nhưng vì nghe lệnh ái của Băng Hồn Tiên Cơ nằng nặc tìm cho được tại hạ để so tài, nên bất đắc dĩ mới đặt bước đến đây...

Hạ Oanh Oanh hấp tấp xen vào :

- Chuyện so tài giữa hai ta, sớm đã thủ tiêu, từ khi chia tay nhau nơi ngọn Thái Sơn, chẳng phút nào không tưởng nhớ...

Thốt đến đây, đôi má nàng bỗng hồng lên như phốt nắng, e ấp cúi đầu và khẽ chớp vành mi...

Thù Thế Hận nghe như muôn ngàn mũi kim châm chích vào buồn tim, quắc mắt cười âm trầm :

- Ranh con đã khéo dùng lời đường mật khiến sư muội ta mê mẩn tâm tình, hôm nay ta quyết chẳng dung mi sống sót !

Kiểm quang lập tức loé ngời theo lời thốt, vạch tròn vào không khí một vòng và từ từ xĩa thẳng về phía Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy thế kiếm của đối phương yếu ớt như vô lực, mà chiêu thế xuất thủ cũng rất đổi dị kỳ, không khỏi hồ nghi lưỡng lự.

Hạ Oanh Oanh vụt thét to :

- Sư huynh anh không được sử dụng chiêu Vô ảnh Nhiếp Hồn Kiếm hại y !

Nàng bỗng đổi sang giọng kinh hoàng :

- Kiệt huynh mau tránh xa, không nên đón đỡ.

Hoa Sĩ Kiệt qua lời cảnh cáo của Hạ Oanh Oanh, vội thoát người tránh đi, nhưng đã không kịp, từ thế kiếm như hư như ảo của đối phương, bỗng tuông ra một luồng kinh lực vĩ đại đập thẳng vào ngực chàng.

Chàng chỉ hự được một tiếng đau đớn té lăn tròn trên sàn đài và văng bắn xuống đất.

Hạ Oanh Oanh đau nhói từng khúc, lệ nóng đoanh tròn, vừa định cúi xuống ôm xốc lấy thân hình Hoa Sĩ Kiệt, thì lình một bóng người từ sau lưng vọt đến, phóng ra một cước đá bỗng thân hình Hoa Sĩ Kiệt lên cao hơn trượng và văng tuốt ra ngoài xa hai trượng.

Thi hành xong động tác ấy, bóng đen chống nạnh cười ghê rợn, tiếng cười lạnh lãnh âm u, như tiếng hú của tử thần :

- Ha ha ! Bồi cho mi thêm một cước, để mi chết được thống khoái hơn!

Hạ Oanh Oanh vội nhắc mắt nhìn lên, té ra là sư huynh Thù Thế Hận, lúc ấy đang xoay mắt nhìn lại phía nàng nhếch môi cười mai mỉa.

Hạ Oanh Oanh cảm thấy máu nóng bốc nghẹn cả lồng ngực mồm môi rít giọng :

- Hắn đã bị sư huynh đánh chết rồi, thế mà sư huynh còn nhẫn tâm bồi thêm y một cước, lòng dạ sư huynh quá ư lang độc !

Thù Thế Hận cười nham hiểm :

- Tôi còn muốn nghiền nát thi thể gã ra ngàn mảnh nữa là khác.

Hạ Oanh Oanh càng giận dữ, đứng phắt dậy, tay phải gạt nhanh lấy nước mắt nhuê nhoài trên mặt hàn học trở tay vào mặt Thù Thế Hận thét lớn :

- Họ Thù, ta nhất định hôm nay giết chết mi để báo thù cho Hoa Sĩ Kiệt.

Chợt nhìn thấy thần sắc đáng sợ của sư muội. Thù Thế Hận tâm thần rung động, từ mười năm nay, chưa bao giờ gã thấy thái độ dữ dằn của Hạ Oanh Oanh như thế, gã không khỏi mất đi tự chủ, sệt lùì luôn tám bước.

Hạ Oanh Oanh từ đôi mắt loé bắn ra hai tia sát quang khiếp người, mím chặt môi, mặt tái ngắt, từng bước lẫm lẫm đuổi theo.

Thù Thế Hận bị phải sự uy hiếp ấy, khiếp hải, lúng túng kêu lên :

- Sư muội em....

Hạ Oanh Oanh nghiêng răng ken két, gằn từng tiếng :

- Ta thế nào ? Nhất định giết cho được mi !

Thù Thế Hận rung động giật mình thầm nghĩ...gã biết rõ Hạ Oanh Oanh cá tính vốn khuất cường, lời đã thốt ra, không bao giờ chịu bỏ, bằng vào võ công của gã hiện nay, tuy không đến nỗi bị hạ trong tay nàng, nhưng nếu gã thật tin động thủ, tất sẽ bị khích nộ đến

sư mẫu Băng Hôn Tiên Cơ, thì mối hy vọng thành tựu giữa gã và Hạ Oanh Oanh sẽ phó trôi theo mây khói.

Gã khẽ định thâm, áp ứng thốt :

- Sư muội...em...chẳng niệm...

Hạ Oanh Oanh nạt ngang :

- Người chẳng niệm tình sư môn, lang tâm sát hại người ta yêu thương, ta còn gì mà niệm tình sư huynh muội cùng người nữa ?

Đôi mà liễu nàng vụt cau lại, bàn tay ngọc đồng thời giơ ra, chộp mạnh vào không khí. .

Thù Thế Hận hoảng hốt ré lên :

- Băng Hôn Trảo !

Miệng vừa thốt, thân hình gã đã vọt bắn ra sau, nhưng trảo kinh của Hạ Oanh Oanh đã chia ra chụp phủ vào các yếu huyệt châu thân.

Trước một tình thế diễn biến đột ngột và hung hiểm, gã vô phương trở tay vào đâu.

Nhưng may thay một bóng người đã lao thoát đến, đứng án trước thân hình gã, tay áo nhẹ phất ra đón lấy thế trảo của Hạ Oanh Oanh đang vèo vèo tủa đến.

Thù Thế Hận chưa kịp nhìn rõ mặt mũi vị cứu tinh là ai, chợt Oanh Oanh khóc ồ lên và sà vào lòng kẻ ấy, tắc tưởi :

- Mẹ ! mẹ còn giúp người dung để đánh con gái mẹ à ?

Băng Hôn Tiên Cơ buồn bã thở dài :

- Con sao nóng tánh quá thế ? Đừng nói chi là tiểu tử ấy đã chết rồi, ví dù mà chưa chết, con cũng không thể bỏ được tình thân mười năm đồng môn, trở mặt đánh lại sư huynh con !

Hạ Oanh Oanh ngược đôi mắt đầm lệ, thê thảm lắc đầu :

- Con không còn nhìn nhận y là sư huynh của con nữa ! ý quá ích kỷ quá lang độc, nói tóm là y không phải là hạng người tốt....

Băng Hôn Tiên Cơ chép miệng thở dài ảo não :

- Thôi ! con đừng nói nữa, bất luận là sư huynh con thế nào, vẫn là người mà cha con đã lựa chọn và nhận nhìn hứa gã, con không thể. .

Hạ Oanh Oanh tức tối kêu thét lên :

- Con van mẹ đừng nói tiếp nữa, mặt mũi cha con thế nào con cũng chẳng nhớ rõ, có thật chẳng người đã nói những lời như thế ?

Băng Hôn Tiên Cơ vụt sầm mặt nghiêm trang :

- Con gái của mẹ, làm mẹ không khi nào đi lừa gạt con mình, cha con...

Hạ Oanh Oanh bỗng khóc to lên, tiếng khóc của nàng che lấp mất lời nói của Băng Hôn Tiên Cơ, nàng vừa khóc vừa gào to :

- Cha ơi ! ! . . cha có biết là đã hại con gái của cha phải khổ thế này không ? Hiện giờ cha ở nơi nào...

Băng Hôn Tiên Cơ cũng không dần được nước mắt, ôm lấy đầu con khuyên nhủ :

- Con yêu của mẹ, thôi đừng khóc nữa mẹ thêm đau lòng, tên tiểu tử ấy dù sao đã chết rồi, con nên thành toàn lời hứa của cha con, để tròn bổn phận hiếu thảo!

Hạ Oanh Oanh vụt ngẩng đầu lên rần rởi :

- Không ! Người tuy chết, nhưng lòng con đã thuộc về người, từ lúc gặp gỡ nhau trên đỉnh Thái Sơn, con đã để dạ thâm yêu, ngày đêm khắc khoải nên mới nhờ mẹ tìm người về đây. Giờ đây, người đã chết, lòng con như muối xát, bàng hoàng chán nản chuyện duyên tình. Tuy không phải do tay con trực tiếp giết người, song vì con mà người chết, lòng con làm sao mà yên tâm được ? ý con, định bắt đầu từ hôm nay, xuất thế quy y, gởi thân cửa Phật, lấy lời kinh kệ để chôn sâu niềm hận, tìm một ngọn danh sơn u tịch, độ lấy kiếp này, chờ ngày theo người xuống đất lạnh. .

Nàng vụt chỗi dậy khỏi lòng mẹ, phóng đi như điên, chỉ thoãn thoắt mấy lượt đã mất hút vào sau dãy núi đôi chập chùng. .

Băng Hôn Tiên Cơ đứng lặng một chỗ như pho tượng đá, nước mắt thi nhau lăn dài xuống má, đầm ướt cả vuông lụa màu lam che kín mặt mày.

Thù Thế Hận đứng im bên cạnh, lòng ngổn ngang nửa giận nữ mừng. Vì Băng Hôn Tiên Cơ một mực khuyên con gái mình phải ưng gã làm chồng, sau lại nghe lời của Hạ Oanh Oanh khiến lửa ghen hờn nung sôi lòng ngực, nhưng không tiện phát tác ra, kíp khi thấy Hạ Oanh Oanh đột ngột bỏ đi, Băng Hôn Tiên Cơ đứng lặng người ra, gã rón rén bước tới gọi khẽ :

- Sư mẫu !

Băng Hôn Tiên Cơ tức tối thét lên :

- Sư muội mi vì giận mi mà bỏ đi, còn chưa chịu chạy theo tìm nó trở lại !

Thù Thế Hận cung kính rạp mình :

- Vâng !

Đoạn tức tốc quay người, phóng nhanh theo hướng Hạ Oanh Oanh chạy khi nãy.

Nhưng khi rời khỏi đỉnh Băng Hôn, gã hừ lên một tiếng to, nắm lấy mình :

- Ông hôm nay rời khỏi đỉnh Băng Hôn cũng là ngày ông bắt đầu tung hoành phỉ chí. Con quỷ nhỏ Oanh Oanh kia, một ngày nào đó, ông sẽ hại mi hoa tàn nhụy rữa, phải quỳ dưới chân khăn cầu ta mới thôi !

Gã gỡ hết thuật khinh công, chạy nhanh về phía Hạ Oanh Oanh rời đi, nhưng mãi vẫn không tìm thấy bóng dáng nàng nơi nào...

Gã dừng bước khẽ cau mày nghĩ ngợi đoạn quay bước lao nhanh về Vạn Lý Trường Thành.

Nhắc lại Băng Hôn Tiên Cơ đôi mắt buồn bã dõi theo bóng lưng của Thù Thế Hận, thở dài một tiếng ảo não, ánh mắt chuyển sang phía Hoa Sĩ Kiệt và sự thể trước mắt, khiến bà giật mình sống sót...

Vì Hoa Sĩ Kiệt không biết từ lúc nào đã tĩnh lại và ngồi dậy, đang tỉnh toạ điều khí trên mặt đất.

Băng Hôn Tiên Cơ kinh ngạc hỏi :

- Ranh con, lúc nãy đã hết thở rồi kia mà? Sao sống trở lại được như thế?

Hoa Sĩ Kiệt ưỡn người đứng dậy, thản nhiên đáp :

- Tại hạ bị kiếm kinh của đối phương quét trúng rơi xuống đài, khí huyết ngăn chặn lòng ngực không sao thở được, nhưng nhờ y đá bồi thêm một cước, khí huyết tự dừng hành thông trở lại.

Băng Hồn Tiên Cơ dậm chân sốt ruột :

- Cái chết nhất thời của mi, đã tạo cho con gái ta một lầm lỡ suốt đời, mau đuổi theo nó cho ta !

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc chẳng hiểu, vội hỏi đầu đuôi tự sự xong, buông tiếng thở dài nảo ruột :

- Oanh Oanh cô nương thật quá mức chung tình, tại hạ chỉ một tên phạm phu tục tử, đâu đáng để cho nàng yêu thương như thế, giờ đây biến người mệnh mông, danh sơn cổ tháp hằng hà muôn vạn, biết đâu mà tìm ra nàng đây ?

Băng Hồn Tiên Cơ giận dữ trợn mắt, dần giọng :

- Ranh con, nêu như trong vòng một năm, chẳng tìm được con gái ta đưa về Băng Hồn Sơn, ta sẽ nghiền nát hình hài mi ra !

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong ớn ớn cả đầu óc, lảng lẽ, nặng nề nhấc bước rời khỏi Băng Hồn Sơn với một tâm tình trĩ đầy ưu tư....

Màn đêm âm thầm nuốt dần lấy thân hình thất thủ của chàng !

Vietkiem.com